

Julens ånd

Ældste Patrick Boutoille, Frankrig
Områdehalvfjerdser

Er juletiden ikke vidunderlig? Folks hjerte syntes at være blevet blødgjort, og venligheden indtager en vigtigere plads i vores liv. Det er en tid, hvor vi tager tid til at udtrykke vores kærlighed til vores familie, vore forældre og vore venner.

Verden generelt har også meget travlt med gaveræset, gode middage og forskellige indbydelser. Og hvis vi ikke er forsigtige, så kan det også blive den eneste betydning, julen har for os.

Som Kristi disciple skal vi se efter det, der udgør julens sande ånd.

Jeg elsker præsident Howard W. Hunters opfordring:

»Hvis du ønsker at finde julens sande ånd og nyde dens sødme, så lad mig komme med dette forslag. Giv dig tid, midt i denne fortravlede juletid, til at lade dit hjerte søge Gud. Det kan være i en stille stund og på et stille sted, hvor du kan knæle – alene eller sammen med dine kære – og takke for de goder, som du har modtaget, og bede om, at hans Ånd må dvæle i dig, mens du oprigtigt stræber efter at tjene ham og holde hans bud. Han vil tage dig ved hånden, og han vil indfri sine løfter.«¹

Den opfordring bør få os til at tænke over, hvordan vi gerne vil forberede tingene ved slutningen af dette år.

Jeg husker julen i min barndom. Den var enkel, lykkelig og centreret om familien.

Jeg kan også huske, at jeg blev meget rørt den første jul på min mission i England. Min svenske kammerat ældste Nilsson og jeg besluttede, at vi ville reservere vores aften til at gøre noget godt for dem omkring os. Den juleaften besøgte vi et medlem, der var på hospitalet, prøvede at bringe glæde til folk på gaden, der var kede af det, og gav små gaver til folk, der ikke fik megen opmærksomhed.

Vi ringede på folks døre og gemte os, så vi kunne se glæden i deres ansigt, når de åbnede døren. Det fyldte os med taknemlighed. Aftenen var kold, men vores hjerte brændte i os ...

Senere ønskede min hustru og jeg at skabe en juletradition for vores familie:

Juleaften elsker vi, sammen med vore børn og missionærene, hvis de kunne, at forberede småkager, chokolade og slik. Vi synger flerstemmig julesange, og så planlægger vi afslutningen på vores dag. Derefter tager vi ud og besøger medlemmer og naboer

og synger de vidunderlige julesange med de rørende ord, hvorefter vi giver dem vore godter.

For nogle år siden tog vi hen til en af min hustrus bekendte. Hun var døende. Jeg kendte hende ikke personligt, men da vi begyndte at synge, så jeg hendes ansigt lyse op, og jeg var i stand til at se nogle få øjeblikke med glæde i hendes ellers så svære situation. Taknemlige tårer strømmede ned ad hendes kinder.

Disse hellige øjeblikke for vores familie hjælper os til at huske Esajas' ord:

»For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.«²

»Må vi gennem enkle, venlige, næstekærlige og medfølende handlinger fylde jorden med hans kærligheds lys og helbredende kraft.«³

Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, at han er hele menneskehedens Frelser. Hans kærlighed til os er uendelig.

Jeg beder om, at vi hver især må organisere os selv og forberede os til at kunne føle julens sande ånd. ■

NOTES

1. *Liahona*, dec. 2015, Howard W. Hunter, Kirkens 14. præsident, »Den rigtige jul«.
2. Esajas 9:5.
3. *Liahona*, dec. 2014, Dieter F. Uchtdorf, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fyld verden med Kristi kærlighed«.

Ældste
Patrick Boutoille

ILLUSTRATION: TED HENNINGER

Jubilæumsfest i Aalborg

Søster Jette Mathiesen, Aalborg Menighed

40 års jubilæum i Aalborg

Lørdag den 27/6 2015 var mere end 90 voksne mennesker samlet i kirken på Riishøjsvej i Aalborg for at fejre bygningens 40-års jubilæum. Godt nok var det omkring 41 år, siden kirken første gang blev taget i brug, men jubilæumsfesten var værd at vente på.

Der var dækket op og pyntet op på bedste jubilæumsvis med blomsterdekorationer og sølvkandelabre på alle borde – heldigvis fabrikeres smukke kunstige lys til lystagerne, så vi kunne holde fest i hyggebelysning.

Lækker mad

Maden var der også kælet for. Der blev serveret helstegt pattegris med krydderkartofler og flødekartofler samt de lækreste salater i mange afskygninger. Desserten var så sommerlig, som man kan tænke sig med kilovis af friske jordbær og dertil is og hjemmelavet chokoladesauce.

Selvfølgelig var der også festtale – vores biskop tog ordet og var med sin tale med til at få »festen skudt i gang«.

Minderne har man lov at have

Efter maden var indtaget, blev deltagerne taget med en tur langs »Memory Lane« med musik og sang, sketches og gamle videoklip fra 40 år

på Riishøjsvej. Gamle og nye medlemmer samt venner af Kirken optrådte for os. Som afslutning på underholdningen sang vi fællessang, som var blevet skrevet til lejligheden.

I dagens anledning var der blevet bagt 4 store lagkager påført billeder af hhv. templet, menighedsbillede, kirkebygningen samt et jubilæumskilt. Disse blev serveret som »skrub af-mad«.

En fantastisk aften

Det var en fantastisk aften, hvor snakken gik lystigt. Med udgangspunkt i det store billedshow, der kørte

i sløjfe under hele middagen, blev mange gamle minder vagt til live. Vi mindedes også mange af dem, der ikke er blandt os mere, og mange af os blev i løbet af aftenen, mindet om den store udvidede familie, som vi er en del af. Vi blev mindet om de mangeartede oplevelser, som har bundet os sammen. Vi blev mindet om, at vores fælles tro også har dannet grundlag for fællesskab og mange venskaber og oplevelser, som har beriget os.

Aftenen sluttede meget symbolsk af med, at vi alle stod arm i arm og sang »Skuld gammel venskab rejn forgå«. Og jeg tror, at vi alle gik derfra med følelsen af, at gammelt venskab ikke skal forgå, men skal plejes og vedligeholdes. ■

UM Sommerlejr 2015

Finn Lykkegaard, redaktør

Et velkendt sted

Den fælles sommerlejr for stavenes unge mænd var i år lagt i hænderne på Københavns Stavs Unge Mænds præsidentskab suppleret af en til formålet kaldet lejrleder, bror Michael Dalsgaard fra Roskilde Menighed, der stod for den praktiske planlægning. Selve lejren blev med kærlig hånd ledet af rådgiver i præsidentskabet, bror Nathaniel Haibrock fra Gladsaxe 1. Menighed, støttet af særligt udvalgte »eksperter« og ikke mindst af sin familie. Lejren, der fandt sted i dagene 27.-31. juli, var henlagt til Avnstrup-lejren i Skjoldenæsholm-skovene syd for Roskilde og få kilometer fra Hvalsø.

Et for mange kendt og elsket område med en god hytte og en plads så stor, at begge stave kunne gemme sig for hinanden.

Mandag

Pladsen åbnede for deltagerne mandag morgen kl. 09.00 og derefter ankom de forskellige drypvis i løbet af formiddagen afhængig af, hvor langt de havde, og hvad tid, de kørte

hjemme fra. Og atter i år var det skønt at gense såvel ledere og drenge, man havde mødt på tidligere lejre som at se en del nye ansigter – især de 12 årige, der var med for første gang.

En dejlig morgen på hiken

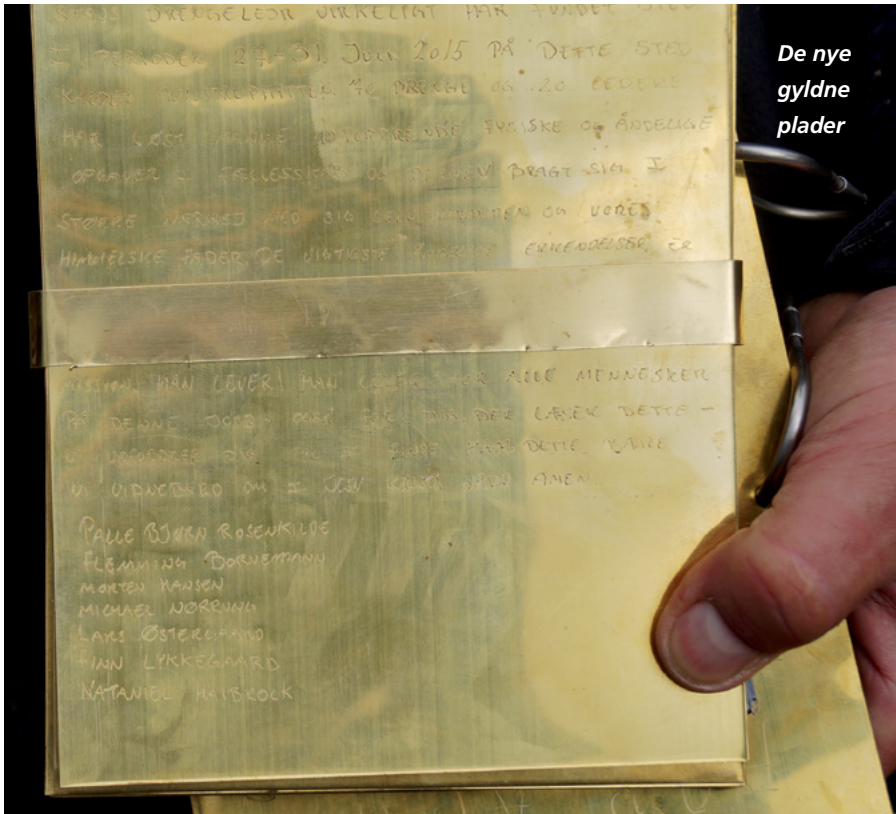
Om aftenen åbnedes lejren officielt ved en fireside, hvortil ledelsen havde forberedt lidt fælles underholdning, der kulminerede med en helt særlig form for flødebollespisningskonkurrence, hvor brødrene David Meilsøe og Lars Østergaard viste særlige – på andre områder uanvendelige – evner.

Tirsdag

Tirsdagens program var på en gang løst og fast. Alle grupper var »tilsagt« til lidt undervisning i brug af økser samt fældning af træer, ligesom den første hurdle i et helt specielt stentræk blev gennemført. Derudover var dagen fri til forskellige ting, herunder påbegyndelsen af nedfældningen af ens

vidnesbyrd på bronzeplader fremstillet til formålet. Ugen skulle kulminere med disse pladers placering i en tilvirket stenkiste nedgravet i en høj af en anselig størrelse og anbragt under en – meget – stor sten.

Udfordringen var at få folk i seng, da lejrens hike skulle begynde kl. 03.00.

Onsdag

Som sagt begyndte hiken midt om natten, og fordelt i tiden mellem 03.00 og 04.00 påbegyndte grupperne turen ud i den nattemørke skov efter først at have sneget sig ud for at undgå vagtposter. I løbet af hiken udsattes grupperne for forskellige opgaver – passage af vandløb, våbenfremstilling, gps-orientering, chilispisning, filmoptagelse, førstehjælp med mere. Morgenmaden blev serveret på en slette.

Selve hiken var på omkring 10 km, men for de, hvis kortfører valgte den forkerte vej, blev den nærmere på 14 km.

Men en herlig tur, hvor alle gennemførte og var hjemme omkring kl. 12.00 til en afslappende eftermiddag, inden vi om aftenen kunne hylde de deltagere, der havde udmærket sig. De bedste chilispisere blev hædret med ægte svensk surstrømming – puha!

Torsdag

Torsdag stod i »sportens« tegn med crossfit, menneskebowling, knivkast, vægtlodkastning og skovmandssavning (forklar far og mor hvad det betyder). Om eftermiddagen var der fodbold med den traditionsrige kamp mellem stavene, hvor København

vandt selve kampen med 3-2, men Aarhus vandt dommerens (fra Fyn) turnering med 5-3.

Der var også lejlighed til at bade i den nærliggende Avnsø, der for nogle rent nostalgisk altid vil stå som »Bryde Sø« (uden Matador relevans).

Om aftenen blev der festet med helstegt pattegris med tilbehør – herligt.

Fredag

Den sidste dags morgen afsluttede vi ugens gennemgående tema. De efterhånden mange tætskrevne messingplader med deltagernes vidnesbyrd blev under bror Lars Østergaards kyndige ledelse begravet i højen til forhåbentlig opbyggelse for en kommende generation, der vil kunne fryde sig over disse vidnesbyrd nedlagt i 2015.

Derefter pakkede vi og drog hjem

Himmelsk bevågenhed

Med en vejrudsigt, der lovede vand, vand og atter vand, var det trosfremmende for alle at opleve, hvordan vi kunne etablere og sløjfe lejren i tørt vejr, gå på hike og dyrke sport i tørt vejr og spise pattegris i ditto. Vi fik masser af regn, men kun på tidspunkter, hvor det ikke generede.

At komme gennem en lejr med øksehug, knivkast osv. uden nærværdige skader er i sig selv et vidnesbyrd om himmelsk bevågenhed.

En herlig lejr med herlig ledelse og herlige deltagere – tak og på gensyn i 2016. ■

Af hjertet tak!

Finn Lykkegaard, redaktør

Retrospektivt

Når man som jeg går i sit femoghalvfjerdsindstyvende år, ser man af og til tilbage på forskellige begivenheder, der gennem årene har fæstnet sig i ens hukommelse og som stadig – på trods af den aldersbetingede gradvise forringelse – stadig står rimeligt klart. Det har således været mit privilegium gennem årene at deltage i og været med til at planlægge en række forskellige »større« begivenheder så som de fordums GUF-ungdomsstævner, menigheds- og stavstempelture, TFY (pilotprojekt og forløber for FSY),

UM-sommerlejre, AP-spejderlejre og jamboree, Kulturnat og Folkemøde m.m. Jeg har således opnået et klart kendskab til de kræfter, der skal lægges i såvel planlægning som gennemførelse.

En velfortjent hyldest

Da det er min opfattelse, at en del ledere samt forældre og deltagere ikke på samme måde ved, hvor meget kraft og energi der lægges i disse begivenheder, vil jeg gerne her – hvor sommeren Festinord, Danetræk, UM- og UP-lejr, Diakon- og Bikubestævne samt Mini-missioner er overstået – have lov til at bringe en hyldest og oprigtig tak til de mange søstre og brødre, der gennem måneder har planlagt disse begivenheder og senere gennemført dem med succes samt til de, der tog fri fra

daglige sysler for at deltage som ledere m.m.

Takken gælder også de søstre og brødre, der med smil har sendt deres ægtefælle af sted for at være en del af begivenhederne.

Jeg er ikke i tvivl om, at for mange unge er deltagelsen i disse begivenheder, hvor venskaber skabes, fornyes og opbygges, med til at give dem det rygstød, der hjælper dem til at forblive trofaste.

Et glad offer

Uanset om man har deltaget gennem hele forløbet eller »blot« været med i en uge, så er der tale om tid, man ofrer. Men – for at bruge et udtryk fra årets UM lejr – så er det et offer, man er villig til at give.

TAK ■

NAVNE NYT

Hvordan er et praktikophold ved Kirkens EU-kontor i Bruxelles? Et interview med Rakel Nilsson

Francesco Di Lillo

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges EU-kontor støtter Kirkens bestræbelser på at skabe et godt forhold til de forskellige regeringer i EU. Kontoret, der ligger i Bruxelles i Belgien, fokuserer på emner, der omhandler tro, familier og religionsfrihed, og samarbejder med andre kirker og organisationer for

at fremme og sikre den frie udøvelse af ens tro for alle mennesker.

Rakel Nilsson, et medlem af Kirken med en bachelor i internationale forhold fra Helsingborg i Sverige, har for nylig afsluttet sit praktikophold ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges EU-kontor i Bruxelles.

Kunne du forklare lidt om dig selv, og hvorfor du besluttede dig for at ansøge om et praktikophold ved EU-kontoret?

Rakel: Som du selv sagde, så har jeg en bachelor i internationale forhold, men jeg har ikke arbejdet så meget inden for det felt, så da min biskop viste mig denne mulighed for et praktikophold, tænkte jeg, at det ville være en god mulighed for at opfriske mine internationale færdigheder og se, om det var noget, som jeg stadig ønskede at gøre noget ved. Jeg har altid været interesseret i internationale forhold

og tværkulturelle udvekslinger. Der er noget meget tiltalende ved at bygge broer mellem forskellige kulturer, meninger, synspunkter og ideer. Og så lød det heller ikke som nogen dårlig ide at tilbringe nogle måneder i Bruxelles.

Kan du beskrive en almindelig dag på kontoret?

R.: Jeg ved ikke, om man kan sige, at der findes noget, man kan kalde en almindelig dag på det kontor. Når man er underlagt alt det, der sker i resten af Bruxelles, er det svært at have en normal rutine. Det, jeg foretog mig, indbefattede at tage til forskellige komiteer i Europa-Parlamentet, skrive rapporter, forberede mig til møder, deltage i begivenheder, lave research og meget mere. Nogle gange lavede man det hele på en dag. Jeg tror, at det er vigtigt at være fleksibel på et kontor som det her, for ens planer for dagen kan ændres på et øjeblik, hvilket jeg syntes har været sjovt.

Du nævnte, at du har arbejdet på nogle projekter. Kunne du fortælle lidt mere om dem?

R.: Jeg har været involveret i mange forskellige projekter. Et eksempel på et projekt var at følge en fortsat drøftelse i Parlamentet med Kommissionen og Rådet om et foreslået direktiv angående adgang til EU for nationaliteter fra tredjelands. Jeg begyndte med at se på procedurefilen, der lå på Parlamentets hjemmeside, for at se historien

bag det foreslåede direktiv. Derefter analyserede jeg dokumentet, lyttede til drøftelserne i komiteen i Parlamentet og kontaktede referentens kontor for at få nogle ting tydeliggjort og for at høre forudsigelserne. Det bliver interessant at se, hvad der kommer ud af direktivet.

Et andet eksempel på et projekt, som jeg var involveret i, er European Platform on Religious Intolerance and Discrimination (EPRID) (Den Europæiske Platform mod Religiøs Intolerance og Diskrimination), som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges EU-kontor er en del af. Jeg hjalp

til ved en morgenmad, de afholdt for assistenterne for medlemmerne af Europa-Parlamentet, og jeg har været til møder sammen med platformen.

Hvilken oplevelse har været den allerbedste?

R.: Jeg tror, at jeg vil sige, at der har været tre højdepunkter.

1. Formanden og ambassadøren for USA's kommission for international religionsfrihed kom for at deltage i en begivenhed i Europa-Parlamentet, og vi var så heldige at være vært for en reception for dem. Jeg var så heldig at

Rakel Nilsson på sit kontor i Bruxelles

være en del af processen med at planlægge og organisere den reception, hvilket jeg syntes var ret sjovt. Det var udfordrende og en god mulighed for at vokse og lære nye ting.

2. Ældste Patrick Kearon fra det europæiske områdepræsidentskab kom for at være med til et møde med religiøse ledere på højt niveau hos EU-kommissionen. Jeg var med til at forberede ældste Kearon til det møde. Det var en dejlig oplevelse, fordi jeg lærte rigtig meget om de folk, der er med til de møder, og de organisationer, som de repræsenterer. Men det, der gjorde det største indtryk, var det eksempel på tjeneste og den kristuslignende kærlighed, som ældste Kearon viste. Det vil jeg aldrig glemme.

3. Bare hele oplevelsen med at være i Bruxelles, en af verdens politiske smeltedigler, og have mulighed for at komme med til møder i EU-Parlamentet, Kommissionen og være en ambassadør, der fremmer religionsfrihed. Et højdepunkt har også været de folk, jeg har mødt, og de ting, som jeg har lært. Oplevelsen har været uvurderlig, og jeg fortryder intet.

Mange tak, Rakel!

Hvis du er studerende og medlem af Kirken med interesse for EU-anliggender, internationale forhold, religions- eller trosfrihed og gerne vil høre mere om et praktikophold ved EU-kontoret, så skriv til EUOffice@ldschurch.org. ■

FOR DE YNGRE: MIT YNDLINGSSKRIFTSTED

Mit yndlingsskriftsted

Samuel H.S., 12 år, Aalborg Menighed

Moroni, kapitel 10, vers 5

»Og ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.«

Dette er mit yndlingsskriftsted, fordi det bekræfter Helligåndens kraft, og fordi der står, at vi kende sandheden af alt. ■

FINN LYKKEGAARD, REDAKTØR

Bror Samuel H.S., Aalborg Menighed

FOR DE LIDT ÆLDRE: MIN TJENESTE I KIRKEN

Vidnesbyrd om bøn og helligholdelse af sabbatten

Bror Preben Klitgaard, Aalborg Menighed

Vi købte en grund

Da vi i 1986 tog det store spring og købte en grund af Aalborg Kommune og gik i gang med at bygge Klitgaarden på Sofiendalsvej, fik vi også et kæmpe vidnesbyrd om bøn og betydningen af at holde sabbatten hellig.

I forbindelse med byggeriet besluttede vi at flytte en masse store træer. De stod, hvor parkeringspladsen skulle være. Egentlig kunne vi bare fælde dem, men vi tænkte, at hvis vi kunne flytte de mange træer og sætte dem hele vejen langs vores grund, kunne vi lave en pæn indkransning af grunden.

Planteskolen var usikker

Vi spurgte Gug Planteskole, hvad de skulle have for at flytte vores træer. Det var i juni måned, så deres svar var klokkeklart, de ville ikke påtage sådan en opgave, for den var dødsdømt på forhånd. »Det er umuligt at flytte så store træer om sommeren. Vi kan naturligvis godt flytte dem rent fysisk, men de vil dø alle sammen, hvis vi begynder at flytte dem på det her tidspunkt af året.« Vi bad til Gud, om han ville hjælpe os med projektet, og så aftalte vi med familie, venner og showdansere om at gøre et forsøg.

Vi gør det selv

Den første lørdag i juli måned gik vi i gang. Det var et kæmpe arbejde. Vi gravede første en rende langs den sydlige og vestlige del af grunden, der hvor alle træerne skulle plantes. Derefter tog vi træ for træ og satte dem i renden. Vores rende var ikke gravet dyb nok alle steder og arbejdet tog længere tid end forventet.

Da det blev midnat lørdag, sluttede vi arbejdet, for så begyndte søndagen, og vi ville ikke arbejde om søndagen. Nogle af vores venner og showdansere forstod ikke vores disposition. Mange af rødderne fra de træer, der var flyttet, var slet ikke dækket til af jord endnu, og søndagen ville blive virkelig varm.

Solen ville skinne fra en skyfri himmel hele dagen. Hvordan skulle det dog gå?

Vi stod fast

Men vi stod fast, vi ville ikke arbejde om søndagen – men efter kirke om søndagen tog vi, som familie, ud på grunden, tændte for vandet og lod vandet løb i den rende vi havde gravet, hvorefter jeg med præstedømmets magt og myndighed velsignede vores grund og vores arbejde og bad Herren sætte udtørring af de blottede rødder i den bagende sol i bero indtil midnat.

Da det blev midnat natten til mandag tog vi fat igen og sled og slæbte med at få alle træerødder dækket godt til med jord.

Et mirakel

Herren velsignede os. Miraklet skete, og da jeg lang tid efter talte med anlægsgartnerne fra Gug Planteskole brugte de selv udtrykket: »Det er et mirakel«, og »vi forstår det ikke, det kan ikke lade sig gøre.«

Men det kunne det. Herren velsignede os, som så mange gange før. Kun ét eneste træ, der visnede og døde.

Vi besluttede, at lade det ene træ stå som et varigt minde om det storslåede

mirakel. Men 10 år efter kom farfar pludselig en dag begejstret ind i stuen og sagde med tårer i øjnene. »Henny og Preben kom med ud i haven og se ...« Vi fulgte med farfar op til skellet, og midt blandt alle de mange store træer, så vi, at *det træ*, vi troede var dødt, nu havde friske blade.

Giv aldrig op. Bliv ved med at tro, selv om det ser håbløst ud, for Gud er alting muligt, og alt sker efter hans vilje, på hans måde og til hans tid. ■

Bladene med de smukke farver

BROR PREBEN KUTGAARD, AALBORG

KONTAKT OS

Skriv til lokalsiderne

Artikler til lokalsiderne »Rundt om Danmark« er altid velkomne.

Skriv venligst tydelig afsender, samt hvilket af lokalsidernes områder du skriver til.

Nyhedsartikler bør indsendes senest 2 uger efter hændelsen, da der går ca.

3 mdr., før artiklen trykkes. Indsend venligst mellem ca. 75-650 ord.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og afkorte artiklerne. Offentliggørelsen af tekster og fotos afhænger af deres relevans, kvalitet og den tilgængelige plads.

Redaktør Finn Lykkegaard

E-mail: LiahonaDK@gmail.com ■